

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 370/2015-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. júna 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Tatra Real Trade, a. s., Dunajská 25, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Pavlom Malichom, Dunajská 25, Bratislava, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 16 Cob 139/2012-1030 z 12. novembra 2014 v spojení s uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 38 Cb 130/2010-962 z 2. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Tatra Real Trade, a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. februára 2015 doručená sťažnosť spoločnosti Tatra Real Trade, a. s., Dunajská 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 16 Cob 139/2012-1030 z 12. novembra 2014 v spojení s uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 38 Cb 130/2010-962 z 2. októbra 2012, ktorou žiada vydať tento nález:

„Základné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces obchodnej spoločnosti Tatra Real Trade, a.s., [REDAKOVANÉ], so sídlom Dunajská 25, 811 08 Bratislava, garantované v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 12.11.2014, sp. zn. 16 Cob/139/2012-1030, v spojení s uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 02.10.2012, sp. zn. 38 Cb/130/2010-962, porušené bolo.

Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 12.11.2014, sp. zn. 16 Cob/139/2012-1030, v spojení s uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 02.10.2012, sp. zn. 38 Cb/130/2010-962, sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Trenčín na ďalšie konanie.

Krajský súd v Trenčíne a Okresný súd Trenčín sú povinné spoločne a nerozdielne nahradiť Tatra Real Trade, a.s. ako sťažovateľovi trovy konania vo výške 355,72 EUR, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

Ako vyplynulo zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a z jej príloh, sťažovateľ bol ako žalobca účastníkom konania vedeného pred okresným súdom sp. zn. 38 Cb 130/2010, v ktorom sa domáhal proti mestu Trenčín (ďalej len „žalovaný“) zaplata sumy 1 914 813,17 € s príslušenstvom. Sťažovateľ sa domáhal priznania žalovanej sumy

z viacerých právnych titulov, okrem iného z titulu vydania bezdôvodného obohatenia a z titulu náhrady škody pozostávajúcej z vecnej škody a ušlého zisku vzniknutej v súvislosti s vadným plnením žalovaného zo zmluvných vzťahov a porušením povinností žalovaného. Spor medzi účastníkmi sa týkal uzatvorených zmlúv č. 318/2007 o zriadení vecného bremena z 11. apríla 2008 a zmluvy č. 319/2007 o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy z 11. apríla 2008, ktoré nahradili predchádzajúce zmluvy č. 143/2007 a 144/2007.

Okresný súd rozsudkom č. k. 38 Cb 130/2010-823 z 20. júna 2012 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sťažovateľovi 225 492,92 € s úrokom z omeškania, v časti o zaplatenie sumy 1 689 320,20 € s úrokom z omeškania žalobu sťažovateľa zamietol a sťažovateľa zaviazal zaplatiť žalovanému 76 % trov konania.

Proti výroku, ktorým bola žaloba čiastočne zamietnutá, a proti výroku o náhrade trov konania podal sťažovateľ odvolanie.

Okresný súd uznesením č. k. 38 Cb 130/2010-962 z 2. októbra 2012 uložil sťažovateľovi, aby v lehote 12 dní od doručenia uznesenia zaplatil súdny poplatok za podané odvolanie proti rozsudku vo výške 33 193,50 €, a to podľa položky č. 1 písm. a) sadzobníka súdnych poplatkov na účet okresného súdu, a zároveň poučil žalobcu o možnosti podať odvolanie do 15 dní od doručenia uznesenia. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ 19. októbra 2012 odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 a § 205 ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ako aj tým, že okresný súd pri rozhodovaní vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa názoru sťažovateľa okresný súd dostatočne neodôvodnil, prečo má sťažovateľ zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 33 193,50 €, a neuviedol, z akého právneho vzťahu vypočítal výšku súdneho poplatku, t. j. či išlo o občianskoprávny alebo obchodnoprávny vzťah. Osobitne sťažovateľ v odvolaní namietal, že písomné vyhotovenie uznesenia okresného súdu neobsahuje náležitosti podľa § 169 ods. 1 v spojení s § 157 OSP.

Odvolanie proti rozsudku okresného súdu č. k. 38 Cb 130/2010-823 z 20. júna 2012 vo vyhovujúcom výroku podal aj žalovaný.

Krajský súd vo veci samej o odvolaniach sťažovateľa a žalovaného rozhodol rozsudkom č. k. 16 Cob 126/2012-1005 zo 16. septembra 2012, ktorým rozsudok okresného súdu č. k. 38 Cb 130/2010-962 z 2. októbra 2012 ako vecne správny potvrdil a zaviazal

sťažovateľa nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania 32 338,70 €. Rozsudok krajského súdu č. k. 16 Cob 126/2012-1005 zo 16. septembra 2012 nadobudol právoplatnosť 6. novembra 2014.

O odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 38 Cb 130/2010-962 z 2. októbra 2012 rozhodol krajský súd uznesením č. k. 16 Cob 139/2012-1030 z 12. novembra 2014 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľ sťažnosť smerujúcu proti uzneseniu okresného súdu č. k. 38 Cb 130/2010-962 z 2. októbra 2012 a uzneseniu krajského súdu č. k. 16 Cob 139/2012-1030 z 12. novembra 2014, ktorou sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutia sú nedostatočne odôvodnené, založené na nesprávnom a arbitrárnom posúdení veci, ktoré je v rozpore s jej posúdením v rozhodnutiach vo veci samej.

Sťažovateľ uviedol, že vo veci samej bolo okresným súdom i krajským súdom určené, že sa právne vzťahy (zmluva č. 318/2007 o zriadení vecného bremena z 11. apríla 2008 a zmluva č. 319/2007 o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy z 11. apríla 2008) medzi účastníkmi konania spravujú Občianskym zákonníkom, na základe čoho okresný súd i krajský súd posudzovali nároky sťažovateľa. Okresný súd vyrubil sťažovateľovi súdny poplatok za podané odvolanie podľa položky č. 1 písm. a) sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení zmien a doplnkov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“). Podľa položky č. 1 písm. a) sadzobníka súdnych poplatkov je súdny poplatok za návrh ak nie ustanovená osobitná sadzba, z ceny predmetu konania vo výške 6 %, najmenej 16,50 €, najviac 16 596,50 € alebo z hodnoty v obchodných veciach najviac 33 193,50 € (v odvolacom konaní je potom základom poplatku cena nároku uplatňovaného v odvolaní). Krajský súd v uznesení č. k. 16 Cob 139/2012-1030 z 12. novembra 2014 dospel k názoru, že ide o „obchodnú vec, na ktorú sa aplikovalo hmotné právo Občiansky zákonník“, svoj záver však dostatočne neodôvodnil a jeho rozhodnutie je v rozpore s rozhodnutím vo veci samej, čo zakladá jeho arbitrárnosť a nezrozumiteľnosť. Okresný súd

i krajský súd pri rozhodovaní vo veci samej vyhodnotili právne vzťahy medzi účastníkmi, ako aj ich povahu ako účastníkov konania ako občianskoprávnu, a nie ako obchodnú vec (hoci vec bola na okresnom súde zapísaná do registra Cb). Vo veci samej oba súdy vychádzali z toho, že právne vzťahy účastníkov sa netýkajú verejnej potreby jednotky územnej samosprávy, t. j. sú občianskoprávnej povahy, ale pri rozhodovaní o súdnom poplatku už argumentovali ich obchodnoprávnou povahou. Preto aj súdny poplatok za podané odvolanie mal byť sťažovateľovi vyrubený iba vo výške 16 596,50 €. Uznesenie krajského súdu č. k. 16 Cob 139/2012-1030 z 12. novembra 2014 nedáva odpovede na sťažovateľom nastolené otázky v odvolaní, je formalistické. Aj napriek tomu, že odvolacie konanie trvalo takmer dva roky, krajský súd sa vecou dostatočne nezaoberal, a to ani s ohľadom na značnú sumu vyrubovaného poplatku. Sťažovateľ požiadal ústavný súd, aby dočasným opatrením odložil vykonateľnosť uznesenia krajského súdu č. k. 16 Cob 139/2012-1030 z 12. novembra 2014 v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 38 Cb 130/2010-962 z 2. októbra 2012, s odôvodnením, že ujma, ktorá môže sťažovateľovi výkonom tohto rozhodnutia vzniknúť, je väčšia ako ujma, ktorá hrozí tretím osobám v prípade odkladu vykonateľnosti tohto rozhodnutia, odklad vykonateľnosti nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom. Sťažovateľ poukázal aj na princíp exekučného konania, podľa ktorého navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavou daná právomoc neumožňuje ústavnému súdu nahrádzať rozhodovaciu činnosť (právomoc) všeobecných súdov, ak je založená zákonom alebo na základe zákona. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľ ako účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak, čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých sťažovateľovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy.

Uvedené vyplýva z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho

základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (mutatis mutandis IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné sudy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

V danom prípade sťažovateľom napadnuté uznesenie okresného súdu č. k. 38 Cb 130/2010-962 z 2. októbra 2012 podliehalo revíznej právomoci krajského súdu v konaní o podanom odvolaní, ktorý má aj kasačnú právomoc. Oprávnenie podať odvolanie sťažovateľ aj skutočne využil a krajský súd rozhodnutie okresného súdu aj preskúmal (uznesenie krajského súdu č. k. 16 Cob 139/2012-1030 z 12. novembra 2014). Preskúmanie napadnutého uznesenia okresného súdu ústavným súdom by preto bolo v rozpore s princípom subsidiarity zakotveným v čl. 127 ods. 1 ústavy, lebo jeho preskúmanie na základe podaného odvolania patrí do právomoci krajského súdu. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

Odlišná je situácia vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu č. k. 16 Cob 139/2012-1030 z 12. novembra 2014, v prípade ktorého právomoc ústavného súdu na jeho preskúmanie je daná.

Sťažovateľ vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu č. k. 16 Cob 139/2012-1030 z 12. novembra 2014 namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, založené na nesprávnom a arbitrárnom posúdení veci, ktoré je v rozpore s jej posúdením v rozhodnutiach vo veci samej.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Krajský súd uznesenie č. k. 16 Cob 139/2012-1030 z 12. novembra 2014 odôvodnil takto:

„Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, a napadnuté uznesenie je potrebné podľa § 219 ods. 1,2 O. s. p., ako vecne správne potvrdiť.

Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh, a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona.

Podľa § 2 ods. 4 prvá veta O. s. p. v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie.

Sadzba poplatku je uvedená v Sadzobníku súdnych poplatkov (príloha zák. č. 71/1992 Zb.) a vyberá sa percentom zo základu, alebo pevnou sumou.

Podľa poznámky 5 k položke 1/, položka 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov sa vyberajú poplatky z návrhu na začatie konania v obchodných veciach 6 % z ceny úhrady predmetu konania najmenej 16,50 eur, najviac 33. 193,50 eur.

Podľa poznámky 3 k položke 1 poplatky podľa rovnakej sadzby sa platia i v odvolacom konaní vo veci samej.

Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď uložil žalobcovi zaplatiť sumu 33.193,50 eur za podané odvolanie proti rozsudku č. k. 38Cb/130/2010-823 zo dňa 20. júna 2012.

Tak ako súd prvého stupňa vo vyššie uvedenom rozsudku aj odvolací súd v rozsudku č. k. 16Cob/126/2012-1005 zo dňa 16. septembra 2014 ustálil, že sa jedná o obchodnú vec na ktorú sa aplikovalo hmotné právo Občiansky zákonník.

Vzhľadom k tomu, že išlo o obchodnú vec, pre vyrubenie súdneho poplatku bolo potrebné postupovať podľa položky 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov.

Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že žalobca napadol rozsudok súdu prvého stupňa v časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá, a to vo výške 1.689.321 eur s príslušenstvom a výroku o náhrade trov konania. Zo sumy 1.689.321 eur predstavuje 6 % 101.359,29 eur, ale vzhľadom k tomu, že v obchodných veciach môže účastník najviac za súdny poplatok zaplatiť sumu 33.193,50 eur, súd prvého stupňa v súlade s citovanými ustanoveniami správne uložil povinnosť žalobcovi zaplatiť za súdny poplatok z odvolania sumu 33.193,50 eur.

Podľa § 374 ods. 4 O. s. p. proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakatela je vždy prípustné odvolanie. Odvolaniu podanému proti rozhodnutiu, ktoré vydal súdny úradník, alebo justičný čakatel, môže v celom rozsahu vyhovieť sudca, ktorého rozhodnutie sa považuje za rozhodnutie súdu prvého stupňa; ak sudca odvolaniu nevyhovie, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Ak odvolanie podané v odvolacej lehote oprávnenou osobou smeruje proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakatela, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa (§ 202), rozhodnutie sa podaním odvolania zrušuje a opätovne rozhodne sudca.

S poukazom na vyššie uvedené, súd prvého stupňa pri predkladaní odvolania postupoval v súlade s § 374 ods. 4 O. s. p.

Odvolací súd mal za preukázané, že proti uzneseniu bolo dané poučenie, podľa ktorého ten, komu bola uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok z odvolania, môže podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia na súde, ktorý uznesenie vydal, t.j. na Okresný súd Trenčín. Uznesenie je opatrené pečiatkou - Okresného súdu Trenčín. Žalobca teda mal vedomosť o tom, že odvolanie má podať na Okresný súd Trenčín.

Podľa odvolacieho súdu napadnuté uznesenie obsahuje všetky náležitosti podľa § 169 ods. 1 a § 157 O. s. p.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd napadnuté rozhodnutie podľa § 219 ods. 1,2 O. s. p., ako vecne správne potvrdil.“

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia uznesenia krajského súdu konštatuje, že krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie dostatočne. Dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na otázku, z akého dôvodu považoval pre účely rozhodovania o vyrubení súdneho poplatku za odvolanie sťažovateľa vec za obchodnú. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

S ohľadom na uvedené zaoberal sa preto ústavný súd otázkou, či krajský súd svojím rozhodnutím nepoprel účel, zmysel a princípy ustanovení o vyrubovaní súdnych poplatkov. Ústavný súd však žiadne skutočnosti, ktoré by takýto záver mohli signalizovať, nezistil.

Podľa položky č. 1 písm. a) sadzobníka súdnych poplatkov z návrhu na začatie konania, ak nie je ustanovená osobitná sadzba, sa platí súdny poplatok z ceny (z úhrady) predmetu konania alebo z hodnoty predmetu sporu 6 %, najmenej 16,50 eura, najviac 16 596,50 eura v obchodných veciach najviac 33 193,50 eura.

Pojem obchodnej veci nie je legálne definovaný v zákone o súdnych poplatkoch a tento pojem nie je ako pojem hmotnoprávny obsiahnutý ani v Obchodnom zákonníku. Odpoveď na otázku, ktoré veci treba pre potreby tohto ustanovenia považovať za obchodné, treba hľadať v iných právnych predpisoch, a to v ich systematickom výklade. Ako sám uvádza sťažovateľ, v konaní pred okresným súdom sa domáhal priznania žalovanej sumy z titulu vydania bezdôvodného obohatenia i z titulu náhrady skutočnej škody a ušlého zisku spôsobenej mu žalovaným v súvislosti so zmluvou č. 318/2007 o zriadení vecného bremena z 11. apríla 2008 a zmluvou č. 319/2007 o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy z 11. apríla 2008. Pokiaľ za tejto situácie dospel krajský súd v uznesení č. k. 16 Cob 139/2012-1030 z 12. novembra 2014 k záveru, podľa ktorého obdobne ako v rozsudku č. k. 16 Cob 126/2012-1005 zo 16. septembra 2014 ustálil, že ide o obchodnú vec (na ktorú sa

aplikovalo hmotné právo - Občiansky zákonník), nemožno iba preto považovať jeho rozhodnutie za také, ktoré popiera zmysel a účel ustanovenia položky č. 1 písm. a) sadzobníka súdnych poplatkov.

Kontrolou zlučiteľnosti interpretácie a aplikácie dotknutých ustanovení právneho poriadku krajským súdom so sťažovateľom označenými ustanoveniami ústavy dospel ústavný súd k záveru, že je vylúčené, aby uznesením krajského súdu mohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označených práv (čl. 46 ústavy, čl. 36 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru). V takom prípade nemožno uvažovať ani o porušení čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 ústavy, ktoré mali byť podľa tvrdení sťažovateľa porušené v spojení s čl. 46 ústavy. Iba to, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu vyjadreným v napadnutom rozsudku nestotožňuje, ešte nemôže zakladať splnenie podmienok prijateľnosti jeho sťažnosti. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

S ohľadom na uvedené nebolo už dôvodné osobitne sa zaoberať návrhom sťažovateľa na vydanie dočasného opatrenia.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2015